

være nogen, der vil forsøge at skabe tvivl om kronens status for at få jaet i hus den 28. september? Er det virkelig det, vi skal opleve fra nu af og frem til folkeafstemningen?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til hr. Keld Albrechtsen: Det, jeg er noget optaget af, er, at vi jo ikke kan se bort fra, at et ja indebærer, at Danmark fortsat har ro, har stabilitet, har tryghed til at fortsætte den fremgangslinje, vi har haft i de sidste 7 år, til fortsat at samle kræfterne om at skabe nye job, bruge vores velfærd rigtigt, forbedre kvaliteten på de områder, hvor vi gerne vil forbedre den i vores velfærd: ældre, sygehuse, familie, skole, arbejdsmarked.

Et nej kommer vi ikke uden om at erkende betyder, at det bliver usikkert. Vi skal jo huske – det er også til SF's formand, hr. Holger K. Nielsen – at forskellen nu i forhold til 1993 jo er tre ting:

For det første har vi fået en helt ny Amsterdamtraktat, der på afgørende måde ændrer forudsætningerne, i og med at vi nu samarbejder om en beskæftigelsespolitik, der er en stor, stor fordel for Danmark.

For det andet: I forhold til 1993 er den fælles valuta ikke længere en teoretisk størrelse. Det er en fælles valuta, der til sommer efter alt at dømme omfatter ikke alene 11 lande, men 12 lande. Den fælles valuta er altså en realitet, en virkelighed.

Dermed er vi for det tredje henne ved det afgørende spørgsmål: Hvad er et lille land som Danmark bedst tjent med, at stå uden for et stort og stærkt og solidarisk samarbejde, der er et godt, trygt værn mod internationale finansielle kræfter, eller at stå udenfor på sidelinjen? Hvad er bedst for Danmark?

Jeg er fuldstændig overbevist om, at det er bedst for Danmark at være med i et fællesskab, der giver en fælles beskyttelse og giver ro og stabilitet og tryghed, for at vi kan komme videre med vores egen velfærd.

Derfor til hr. Thulesen Dahl: Jeg tror, vi er tilbage til det, der er det centrale: Danmarks deltagelse i den fælles valuta vil frem for alt være en god beskyttelse for landet – udenfor: usikkerhed og dermed også usikkerhed på det finansielle marked.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren én gang til, for jeg synes ikke rigtig, jeg hørte noget svar: Er

det sådan – for sådan må man jo forstå Ritzaus referat af statsministerens pressemøde, Ritzaus telegram den 21. marts – at statsministeren siger, at man må stramme finanspolitikken i tilfælde af et nej, og derfor vil vi ved et nej skulle i gang med nogle stramninger?

Det var meget konkret snak. Altså statsministeren havde allerede besluttet sig til, at der skulle sættes nogle stramninger i gang. Det kan jo ikke forstås anderledes, end at det allerede nu indgår i statsministerens finanspolitiske overvejelser med hensyn til finanslovsforslaget, der vil blive fremsat ca. den 1. september.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Vil der ligge et sådant skuffefinanslovsforslag, som befolkningen skal straffes med i tilfælde af et nej? Har man drøftet det her med Venstre og De Konservative? Det er jo indlysende, at det her lægger gift for et samarbejde mellem regeringen og venstrefløjten.

Jeg kunne godt tænke mig, at befolkningen blev orienteret om det her af statsministeren.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil godt spørge, om det ikke er korrekt, at det, at vi siger nej til ØMU'en, betyder ikke, at vi er udelukket fra samarbejde omkring beskæftigelsespolitikken. Der er ingen konsekvenser dér.

For det andet kunne jeg forstå på statsministeren, at der er den forskel i forhold til 1993, at dengang var ØMU'en en teoretisk størrelse. Dér er jeg ikke helt enig. Det var ikke spor teoretisk, det var en del af Maastrichttraktaten, som vi stemte om. Der var en helt, helt specifik plan for, hvordan ØMU'en skulle gennemføres. Det var bestemt ikke nogen teoretisk størrelse.

Men så kommer det interessante: Var det kun derfor, statsministeren sagde nej til ØMU'en dengang i 1993? Var det kun, fordi det var en luftkastel? Skulle det forstås sådan, at i det øjeblik det blev konkret, ville statsministeren sige ja. I så fald er det jo rent bedrag, for den danske befolkning forventede i 1993, at der var tale om noget reelt, at der var tale om en reel beslutning om, at vi skulle stå uden for ØMU'en. Det var det, man forholdt sig til ved folkeafstemningen i 1993.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Statsministeren siger, at vi får en hundrede procents forsikring imod valutaspekulation, hvis vi stemmer ja den 28. september. Og det er jo også rigtigt, for vi opgiver vores egen valuta, og så er